

Viering 'De kracht van mannen'

Vincent Claeys B

8 oktober 2006

Wat betekent het voor mij om een man te zijn?

Toen ik het onlangs met mijn vrouw Karen over dit thema had, was haar spontane reactie dat ik misschien niet de geschikte persoon ben om hierover te spreken omdat ik geen typische man ben. Ze bedoelde wellicht dat ik veel vrouwelijke kanten in mij heb. Ik ben tamelijk communicatief en bevestigend, ik kan goed luisteren, ik spreek graag over gevoelens en innerlijke belevingen, ik ben niet dominant of autoritair en in conflicten heb ik meestal de neiging om te luisteren en te bemiddelen.

Deze eigenschappen zijn niet typisch mannelijk. Hoe is een man dan wél? Wat wordt er eigenlijk van mannen verwacht? Hebben wij niet allemaal twee polen in ons: enerzijds de mannelijke, veroverende, daadkrachtige en zelfbewuste pool en anderzijds de vrouwelijke, ontvankelijke, verzorgende en begripvolle pool?

Als tiener was ik ogenschijnlijk heel sterk mannelijk: op mezelf gericht, niet empatisch, niet luisterbereid, overdreven zelfzeker en zelfs arrogant. Nu ben ik me er goed van bewust dat dit stoere masker een diepe onzekerheid en een innerlijke broosheid moest verbergen.

In de jaren daarna koos ik ervoor om mijn vrouwelijke eigenschappen kansen te geven. Ik wou mijn gevoelige kant uit de schaduw halen en integreren als een aspect van mezelf dat ook bestaansrecht had. Achter mijn masker van stoerheid kon ik mijn zachte kant immers wel wegstoppen voor anderen, maar had dat zin?

Tegenwoordig voel ik een tegenovergestelde beweging: ik ben weer meer geneigd om de mannelijke pool in mij extra aandacht te geven. Ik vraag me af: kan ik ook echt moedig zijn? Hoe moedig ben ik als ik niet in een winnende positie sta? Durf ik ook mijn gevoelens uiten en mijn standpunt verdedigen als ik daarmee in aanvaring kom met mensen die me dierbaar zijn? Kan ik duidelijke grenzen stellen in de opvoeding van mijn kinderen? Durf ik nee zeggen, ook als ik hierin niet begrepen word? Durf ik voor mijn mening uitkomen op politiek vlak, ook in milieus waar dat niet in goede aarde valt? Ben ik dapper genoeg om bepaalde gedragingen niet te tolereren wanneer ze indruisen tegen mijn gevoel voor waarden? Durf ik tegen de stroom in roeien? Kan ik in contact komen met mijn boosheid? Hoe voelt dat? Steek ik die niet meestal weg? ...

Wanneer ik bij die vragen stilsta, wordt het steeds duidelijker voor mij dat de mannelijke aspecten van mijn persoonlijkheid even waardevol zijn als de vrouwelijke en dat het ene niet zonder het andere kan. Ik denk dat het een opdracht is voor het leven om de beide polen steeds meer te integreren.

Mannen kijken naar vrouwen, ze worden aangetrokken tot vrouwen. Vrouwen hebben deugd van die aandacht, ze genieten ervan zich aantrekkelijk te weten. Het is een universeel, steeds weerkerend gegeven dat de ziel tot bewustzijn komt door de aantrekking tussen twee tegenpolen, door de polariteit man-vrouw. Zowel voor mannen als voor vrouwen is dat een groeikans. Vrouwen hebben dan misschien een rijker gevoelsleven en praten misschien makkelijker over hun relaties, maar ze hebben het op hun manier even moeilijk als mannen om respectvolle, gezonde, evenwichtige relaties op te bouwen. Ze hebben net als mannen ook hun deel te leren. Daarom is het goed dat wij relaties hebben.

Zelf heb ik veel te danken aan de vrouwen die mijn pad hebben gekruist. Met hun aanwezigheid, hun soms liefdevolle en soms confronterende aandacht, hun afwijzing ook wel eens, hebben ze stukjes van mijn ziel blootgelegd. Ze hebben me geholpen om me meer bewust te worden van wie ik ben, waar ik voor sta, wat mijn kracht en mijn kwetsbaarheid is. Ze hebben me steeds meer 'laten geboren worden aan mezelf'. Ik ben hen daar heel dankbaar voor.

Op mijn sterfbed zal ik niet met trots terugkijken op alle uren achter mijn bureau. Wél zal ik me dankbaar en rijk voelen om de mensen, en vooral de vrouwen, die ik op mijn zielenpad heb ontmoet en die mij geholpen hebben om me te herinneren aan wie ik in wezen ben.

Veel mannen zijn vaders. Het vaderschap is iets dat mij diep in mijn ziel raakt. Wat een fierheid voel ik omdat ik kinderen en jongeren mag begeleiden en beschermen op hun ontdekkingsstocht naar volwassenheid en zelfstandigheid. Hoe blij ben ik dat ik hen mag attent maken op wat voor mij belangrijke dingen zijn in het leven.

Tezelfdertijd vergeet ik niet dat ik niet alwetend ben, niet alles goed doe, niet voor alles interesse heb. Wanneer kinderen klein zijn, denken ze dat papa altijd gelijk heeft, maar er komt een dag waarop zij daarvan moeten afstappen, en dat is goed.

Ik vind het prachtig om de talenten en de interesses te mogen stimuleren die ik bij mijn kinderen zie ontstaan en open komen. Ik hou ervan om met hen te discussiëren en te filosoferen en om te zien hoe ze leren hun standpunten te verwoorden en te verdedigen.

Als advocaat werd ik meermaals geconfronteerd met het bittere verdriet van mannen wanneer ze van de rechter te horen kregen dat de breuk in hun relatie automatisch meebracht dat ze voortaan hun kinderen slechts om de veertien dagen mochten zien en dus meer op de achtergrond gingen komen bij de opvoeding. Bij velen zakte de moed hen in de schoenen. Bij anderen zag ik woede en strijdvaardigheid naar boven komen, die ik zeer goed kon begrijpen. Ik ben dan ook heel blij met de recente wetswijziging, die nu eindelijk stelt dat de gelijk gedeelde verblijfsregeling de norm wordt en de rechter zich moet verantwoorden wanneer hij daarvan afstapt.

Ik denk dat het vaderschap voor veel mannen een kostbaar geschenk is. Zelf ben ik sterk gefascineerd door het wonder van nieuw leven. Toen Karen zwanger was, was zij enorm gelukkig dat ze het prille, nieuwe leven voelde bewegen in haar buik. Ze was er vol van. Ik voelde me wat verongelijkt terzijde staan. Wat had ik ook graag het leven in mijn schoot voelen ontstaan!

Mannen zijn ook zonen. Wellicht beseffen de meeste mensen maar amper hoe zij door hun ouders beïnvloed zijn. Toch zijn het onze ouders die ons leerden hoe je in een relatie staat, hoe je liefde toont, hoe je met conflicten omgaat, hoe je een man of een vrouw moet zijn.

Mijn vader is een lieve man en ik kan goed met hem praten, maar niet over persoonlijke emoties. Hij wijst dat aan de tijdsgeest waarin hij opgroeide en aan zijn opvoeding onder het motto: don't show your feelings. Een man moest toen een stevige eik zijn, hij mocht zich niet kwetsbaar tonen. Ik koos resoluut voor een andere houding. Ik interesseer mij aan de persoonlijke beleving van mijn kinderen en toon hen ook hoe ik mij voel. Ik ga confrontaties hierover niet uit de weg. Al is er wel een grens: ik wil niet de beste vriend van mijn kinderen zijn. Dat is een ander gegeven. Zij zullen trouwens nog veel vrienden hebben, maar ze hebben maar één papa.

Bewust omgaan met de mannelijke en vrouwelijke aspecten van mij en daarin transparant zijn voor mijn kinderen, vind ik een niet te verwaarlozen deel van mijn opdracht tegenover hen. Net als ik zullen zij moeten leren om goed om te gaan met deze tegenpolen. Daarin kan het voorbeeld dat ik hen als vader geef een steun zijn.

In het boek Genesis staat dat God de mens schiep. 'Man en vrouw schiep hij hen,' lezen wij. Ik denk dat we dit ook mogen verstaan als de bevestiging dat we allemaal man én vrouw zijn, en dat we geroepen zijn om deze beide polen te ontplooien.

Ik groet het mannelijke en het vrouwelijke in elk van u. Moge ze tot volle ontplooiing komen!